అక్రమ భిన్నం $\frac{17000}{1}$

భమిడిపాటి రామగోపాలం

"దులపర బుల్లోడో, దుమ్ము దులపర బుల్లోడో"

అమ్మాయి పాడుతున్నాది. వాళ్ళ మామ హార్మనీ వాయిస్తున్నాడు. అమ్మాయి డాన్సు చేస్తున్నది. జనం నిలబడి చూస్తున్నారు. అమ్మాయి వెకిలిగా అభినయమూ అవయవ ప్రదర్శనా చేస్తున్నది. జనం వెర్రిగా చప్పట్లు కొడుతున్నారు.

ఆ జనంలో శంకరం ఒకడు.

'ఈ ఎగ్జిబిషన్లోకి వీళ్లెలా దూరేరు' అనుకున్నాడు శంకరం; దూరంనుంచి అటు చూస్తూ.

'మామూలుగా అందర్లాగే ఎగ్జిబిషన్ చూడ్డానికని టిక్కట్లు కొనుక్కుని; లోపలి కొచ్చేక ఈ కచ్చేరీ పెట్టి వుంటారు' అని తనకి తనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు.

శంకరం మళ్ళీ మరో మాటు మోచేతులు మొప్పలుచేసి లోపలి నుంచి ఇంకా లోపలికి చొరబడ్డాడు ఇప్పుడతనికి ఎవరూ అడ్డులేరు.

అక్కడ చేరిన జనంలో చాలా మందికిలాగే శంకరానిక్కూడా ఆ పాటలో అర్థం కంటే, అభినయంలో మెరుపులే బావున్నాయి. శంకరం

కళ్ళు ఆ అమ్మాయినోమాటు చూసీ గానే జనంమీద పడ్డాయి.

జనం గుంపుగా వో చోట లేరు. గుండ్రంగా సున్నా చుట్టినట్లు నిల బడ్డారు. అంత గుండ్రంగా సున్నా చుట్టినట్టు జనాన్ని ఏడ్రిల్లు మేస్టరూ నిల బెట్టలేదు.

సున్నా అవతలి అంచుని నారా యణ కనబడ్డాడు శంకరానికి.

'నాకు తెలుసు, నువ్విక్కడుంటా వని!' అనుకున్నాడు శంకరం; ఆ మొదటి చూపులోనే - నారాయణ శంకరాన్ని అంతకుముందే చూసి నట్టున్నాడు. ఎందుకంటే అతను ఇతనివేపు చూసిన చూపులో కుతూ హలపు మెరువులేదు. కులా సా ప్రశ్నలేదు. జస్ట్ మిస్చివస్ లాఫ్!

ఆ అల్లరికి భాషలేదు.

ఉంటే, ఆ చూపుని 'ఏం గురూ!' అని ట్రాన్స్లేట్ చెయ్యాలి.

వాళ్ళిద్దరూ ఆ భాషకంటే గొప్ప వాళ్ళే.

నారాయణకి ఏ. జీ. ఆఫీసులో ఉద్యోగం. శంకరం ఏనిమల్ హజ్బెండ్రీలో —

'నా దగ్గిరికి రా' అని సంజ్ఞ చేసేడు శంకరం.

'లేదు; నా దగ్గిరికే నువ్వురా' అని నారాయణ సంజ్ఞ—

శంకరం పరకాయించి చూసేడు.

నారాయణ నిలబడివున్న దగ్గిర జనం దట్టంగా వున్నారు. అక్కడ నేల చదునుగాలేదు. అంచేత జనం గేలరీలాగ నిలబడ్డారు.

అక్కడ నిలబడ్డ వాళ్ళలో కాలేజీ అమ్మాయిలూ, ఇంకా కొందరు మర్యాదస్తులైన స్త్రీలూ —

'సరే నేనే వస్తాన్లే.' అన్నట్టు శంకరం నిలువుగా తల ఆడించేడు.

సున్నా పై అంచుమీదినించి నారాయణవేపు వెళ్ళేడు శంకరం.

మళ్ళీ మోచేతులూ నడుములూ-

ఈ డాన్స్ చూడకుండా, ఓ సారి తొంగిచూసి వెళుతున్నారు జనం. తొంగిచూడ్డం కోసమైనా ఇటొచ్చి మరీ వెళుతున్నారు జనం.

బాగున్నాది.

ఇది మంచి సమయము ... ...

'మా ఆఫీసు దగ్గిరికి రమ్మన్నావు కదురా?'

'క్యూలో నిలబడ్డాను. ముందుకి తోసీసేరు.'

ఏమిటో, నారాయణ ఉత్సా హంగా లేదు.

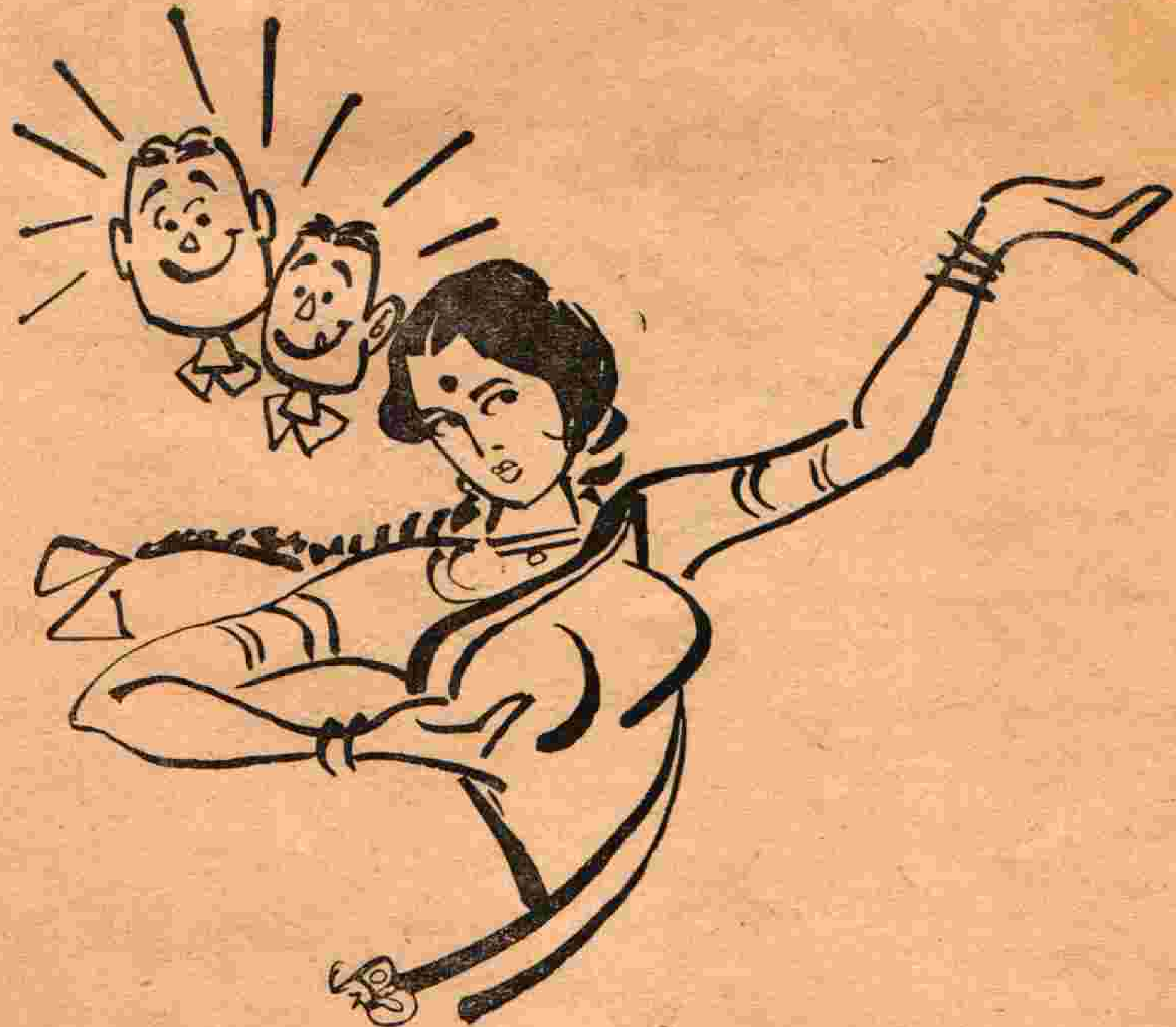

అమ్మాయి పాడుతూ డేన్సాడుతూనే వున్నాది. వాళ్ళ మా[illegible] హార్మనీ వాయిస్తూనే వున్నాడు. జనం చూస్తూనే వున్నారు, వింటూనే వున్నారు.

[illegible]నేదంత బావు లేకపోయినా చూసేది బావుంది, అక్కడ చాలా మం[illegible]కి.

'మాయా మర్మం తెలియని
చిన్నది
[illegible]ంగళగిరి తిరుణాళ్ళకు వెళితే
[illegible]నం వొత్తిడికి సతమతమౌతూ
[illegible]క్కు తోచక తికమక పడితే
[illegible]ండు చూసుకుని సరసాలకు దిగు
[illegible]ంథసాంగులను కావువేసుకొని
శ్రీమద్ రమారమణ గోవిందా
యని'

'దీని మొహం!' అనుకున్నాడు శంకరం.

'చూడు, దీని వెర్రి!' అన్నట్టు చూసేడు నారాయణ వేపు.

'ఛా! మనకి బుద్ధిలేదురా!' నారాయణ మూతిషిరిచేడు.

'అవునవును! లేదు, పాపం' అని వెక్కిరింపు నవ్వు నవ్వేశాడు శంకరం.

'పోదాం పద!'

'ఉండుండు—నీ స్కోరు పూర్తయిందేమిటి?'

'నన్నొదిలీ ఒరే. నే వెళతాను.'

జెబ్బ పట్టుకొని నారాయణని ఆపేడు శంకరం.

'నే నివాళనించీ ఈ వెధవపన్లు చెయ్యను'

పకపకా నవ్వేడు శంకరం.

'మొన్న సోమవారంనించీ రంకుతనం మానేసే నన్నాదిట, నీలాటిదే ఎవత్తోను.'

రోజూ కలుసుకుంటారు వాళ్ళు.

శంకరం ఆఫీసొదలగానే నారాయణ దగ్గిరి కెళతాడు. అతను ఆఫీసులో లేకపోతే లకిడీకా పూల్ ఎనిమిదో నెంబరు బస్సుస్టాపు దగ్గిరికి.

అక్కడ అతను తప్పకుండా వుంటాడు.

అక్కడ ఇద్దరూ కలిసి క్యూలో జొరవడతారు.

క్యూలో—

శంకరానికి ముందూ నారాయణకి వెనకా, లేకపోతే ఇద్దరికీ మధ్య, ఇద్దరో వొక్కత్తో—

వేడిగా వుంటుంది వాళ్ళకి సాయంత్రం.

ఆ 'క్యూ' బస్సులో ఎక్కేసరికి అరవుతుంది.

అక్కడ 'ఎనిమిది' ఎక్కి అరున్నరలోగా వాళ్ళు కోఠీ చేరతారు. కోఠీనించి నాలుగడుగులు నడిస్తే సుల్తాన్ బజార్—

అక్కడ చాలా దుకాణా లున్నాయి.

గాజుల కొట్లు, పూసలకొట్లు, కుంకంకొట్లు—

కూరగాయల మార్కెట్టు—

అన్నీ రంగులు, మెత్తని దుర్వాసన.

అంతా మెత్తగా ఒత్తిడి; ఒత్తుగా తొక్కిడి.

(వాళ్ళెవరికీ తెలియదనుకోండి; అది వేరేసంగతి)

'మైమెంత ?'

'ఏడూ యాభై'

'నీ స్కోరెంత ?'

'నాది పధ్నాలుగు—నీదో ?'

'నాది పన్నెండు'

'నా పధ్నాలుగులో మంచిదొకటీ లేదు.'

'నా పన్నెండింట్లో రెండు పాల గిన్నెలు, రెండు పీటలు'

'వాటే లక్కి.'

తరవాత మాటలు చెప్పడం కష్టం.

* * *

'వెళ్ళిపోదాం'

'నీ కేదో పిచ్చి పట్టింది'

'పిచ్చికాదు; దెయ్యం పట్టింది; వాకిన్నాళ్ళూ. నా మతిపోయింది. వెధవనై తిరిగేను—'

'ఊఁ హూఁ. ఇవాళే బుద్ధొచ్చిందా?'

'ఇంకా రాలేదు. ఈ పాటికి తెలివితెచ్చుకొని ఇంటికి చెపాయిం చేస్తే బుద్ధొచ్చినట్టే.'

'ఈ ఎగ్జిబిషన్ మనకి వేలకొద్దీ కామధేనువుల్ని ప్రసాదిస్తుం దన్నావు కదా !'

'ఇచ్చింది ... కాని—'

'వెధవ కానీలూ నువ్వూనూ ! సొక్కెంత? ఇరవయ్యో ముప్పయ్యో దాటి వుంటుంది. అందుకే నీవని అలావుంది.'

'ష ... ట్ట ... ప్ప ! !'

నారాయణ అరుపుకి శంకరానికి మతొచ్చినట్టయింది.

'వాట్ బ్రదర్?...ఏమిటైంది ?'

'... ... ...'

'ఎనీథింగ్ రాంగ్?'

'... ... ...'

'ఎవత్తేనా పాదుకాపట్టాభిషేకం గట్రా చేసిందేవిటి?? ... అయినా మనకీమాత్రందానికి కోపాలు తెచ్చుకోడం రాదే! ఇటు తిరిగి నవ్వీసుకుంటూమే — ఏమిటిలా వెర్రెత్తిపోతున్నావు?'

*   *   *

హా హ్హా హ్హా — పూర్ఫెలో !

పూర్తిగా అప్సెట్టయిపోయి వుంటాడు.

క్యూలో నిలబడి పక్కనున్న అమ్మాయితో సహా బస్సెక్కేట్ట. తనకోసం నిలబడాలనే అనిపించిందిట కానీ, ఆ అమ్మాయి వాడికోసం నిలబడదుకదా ! ... జాంపండులా వుందిట — వొదలబుద్ధెయ్యలేదుట—

వా టిఫ్ఫిన్ ! ... విశేషాలుంటే రేపు కలిసి చెప్పొచ్చుగా ... అలా గే అనుకొని వెళ్ళేట్ట.

బస్సులో కూడా ప్రెషర్—అదే ఒత్తిడి - ఎక్కువగానే వుందిట. నిజం - మూడు సాయింకాలాలు సుల్తాన్ బజార్లో తిరగడం కంటె ఒక్కమారు రష్షుగావున్న బస్సులో ఎక్కిపోవడం నయం.

వెనక ఈవిడా, ముందు ఇంకో ఆవిడా; తగిలేరుట; తగులుత్నారుట- అంతేకదా మరి. అలాంటప్పుడు 'బస్సు ఆగిననూ దిగరాదు.'

సడెన్ బ్రేక్ అసరా చూసుకుని అవతల నించున్న ఆవిడవేపు-

ఈ అమ్మాయి కంకితమైన ధ్యానం పరధ్యానం కాగా, అఖిణ్ణి-

చిన్న టచ్చ్ !—అంతే !

'ఛీ !' అని ఇటు తిరిగిందిట ఆవిడ—

పాపం—వాళ్ళావిడే—

అదీ, కథ !

కష్టమే—

బస్సులో వాళ్లావిడచేత చివాట్లు తినడం, చుట్టూరా ఇరవైమంది నవ్వడం, యాభైమంది తలలు తిప్పి తన వేపు చూడ్డం—

కాని—

'ఈ మాత్రం దానికేనా ?' అని నవ్వేడు శంకరం.

నారాయణ నెత్తి మొత్తుకున్నాడు. ఇంక సీదగ్గర నిలబడలేనన్నాడు. అతను వెళ్ళిపోతూ వుంటే తనొక్కడూ ఉండిపోలేకా అతన్తో బాటు వెళ్ళిపోలేకా గిలగిల్లాడేడు శంకరం.

'ఏదీ, ఇంకా స్కోర్ అవందే !- పోనీ కైమైనా అవలేదు.'

అతనలా వెళ్ళిపోవడం శంకరానికి ఏమిటోగా వుంది.

ఈ ఎగ్జిబిషన్లో - ఇంతమందిలో తను ఒక్కడే అయిపోయినట్టుంది. ఎంతమందుంటూరు-పదివేలమందా ? ఇరవై వేలుండొచ్చు. మొన్న బస్సులో ఆ ఎగ్జిక్యూటివ్ ఎవరితోనో చెబుతున్నాడు; పదిహేడు వేల టిక్కెట్లు పోతున్నాయట రోజూ.

పదిహేడు వేలలో తానొక్కడు -

తనకేమీ పనిలేదిక్కడ.

అయినా ఎందుకుండాలి?

సాయంత్రం నారాయణ కోసం వస్తూ ఇవాళ ఇరవైఅయిదు 'రన్స్' చేస్తా ననుకున్నాడు.

వాడు వెళ్ళిపోవడం ఏమిటోగా వుంది.

శంకరం కాళ్ళెటో నడుస్తున్నాయి. కళ్ళేటో చూస్తూ తాగుతున్నాయి ఇంకా పూరిగా మత్తెక్కలేదు. మెదడు కోరికల్లో కల్లో వుంది.

ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళు శంకరానికి.

ఈ ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళలో ఆఖరి ఎనిమిదేళ్ళూ నారాయణతో కలిసే తిరుగుతున్నాడు.

'మనకి బుద్ధిలేదురా' అన్నాడు వాడు.

'నాకు బుద్ధిలేదురా' అ న్లే దు. ఇద్దర్నీ కలిపే అన్నాడు.

ఎందు కన్నాడు ?

అంత షాక్ తినుంటాడా ?

—పాపం; వాళ్ళావిడ చాలా మంచిది. తాసీల్దారు కూతురు. వీడు శ్రీ రా ము డ ని అవిడుద్దేశం, అభిమానం, గౌరవం.

'ఇం కి లాం టి వె ధ వ ప న్లు చెయ్యన్నా' అన్నాడు వాడు.

చె య్య డా ? ... చె య్య నే చెయ్యడా?

*   *   *

ఎదురుగా కనబడ్డ రంగులవలతో అన్ని సందేహాలూ ఎగిరిపోయాయి.

అబ్బ ! ఎంతమందో !

ఏదో అమ్మాయిల కాలేజీ పునాదుల్తో సహా లేచొచ్చింది. ఈ ఎగ్జిబిషన్ చూడ్డానికి - కాదు-ఈ ఎగ్జిబిషన్లో ఎగ్జిబిషన్ కావడానికి - ఈ ఎగ్జిబిషనుకి టిక్కెట్టక్కర్లేకపోవడం ఎంత దృష్టం !

కొందరిటువేపు తి రి గి చూస్తున్నారు అందరూ సరదాగా సంతోషంగా వున్నారు. వికవికా విరగబడి నవ్వుకుంటున్నారు. ప డు చు తనవుష్కరువం పరాకుగా పరవశంలో పరిమళిస్తున్నాది.

బాగుంది.

ఇది మంచి సమయం—

చుట్టూ చూసేడు శంకరం.

తన పక్కగా నలుగురైదుగురు అబ్బాయిలు.

గార్డియన్లు కారు. అందులో ఎవరికీ అన్నలూ తమ్ముళ్ళూ కారు వీళ్ళు.

వాళ్ళ చూపుల్లో గడుసుతనం గాని దాపరికంగాని లే కుం డా, ఆకలి, వెకిలిగా బైట పడుతున్నాది.

అర్భకులు !—

*   *   *

న ల్ల గా ఉం దే, ఆ అమ్మాయైతే ? ... బె దు రు చూపులు చూస్తోంది ... సారీ అని కూడా అనక్కర్లేదు ... బాగాలేదు ... ఇందులో ఏ హీరోయిన్కో చె లి క త్తె లా గుంది ... సరిగా ముస్తాబవడమేనా చేతకాలేదు ... నల్లటి మొహంమీద అంగారు బొట్టు పెట్టుకుంది ... తెలరమ్మాయి దగ్గిర కూడా మొహమాట పడిపోయి లూజ్గా కు ట్టిం చు కుంది ... అ యా సం ఎక్కువా ఆనందం తక్కువా అ యి పో తుం దేమో—

వి గ్ర జా కె ట్టే సు కు న్న ఈ అమ్మాయి మాటేమిటి? బావుంది ... ఫైన్, బా గా కుట్టించుకుంది ... ఇంకేమీ కనబడ్డంలేదసలు ... కాని చూపులు చురుగ్గా వున్నాయి ... చెప్పులూ గట్టిగానే వుండుంటాయి. తంతుందేమో—

ఓ సారి డి. పి. ఐ. ఆఫీసుదగ్గిర-

ఆ హెూంసైన్స్ కాలేజీ అమ్మాయి ఇలాగే—

చురకత్తిలా ఉందిరా అనుకున్నాడు తను. కడుపులో పిడికిటితో పొడిచింది బాక్సర్లాగ. కత్తేంనా బాబూ అనిపించుకున్నాది. నారాయణగాడికేనా చెప్పలేదు తను—

ఈ అమ్మాయి...?

పద్దెనిమిదేళ్ళుంటాయి. బాగా విచ్చుకున్న పువ్వులూ లేత లేత కూరగాయలూ జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. ఎక్కడా ఏమీ తగల్లేదు; కనల్లేదు: కమల్లేదు. మేనత్తకొడుకేనా ఎవడూ లేడు కాబోలు. మేనమామలేనా ఎప్పుడూ బుగ్గగిల్లలేదులా వుంది. బుగ్గలు-తడిగుడ్డెట్టితుడిచిన బెంగుళూరు యాపిల్సులా వున్నాయి... ఇందాకటి అమ్మాయికి హీరోయిన్లా వుంది

బాగానే వుంటుంది.

స్కోర్లో వేసుకుంటే ఇలాంటి వాళ్ళని వేసుకోవాలి.

ఒకటీ ఈజీక్వల్టూ మూడూ.

కాలేజీ అమ్మాయిలు ఇనపసామాన్ల కొట్టు దగ్గిర ఆగేరు ఎందుకో?...

సరదాల సరస్వతులు చట్రాములూ, కోరాములూ, కత్తిపీటలూ, అట్లకర్రలూ చూస్తున్నారు.

గులాబీలూ ఇనుమూ.

ఫూల్ ఔర్ పత్థర్—!

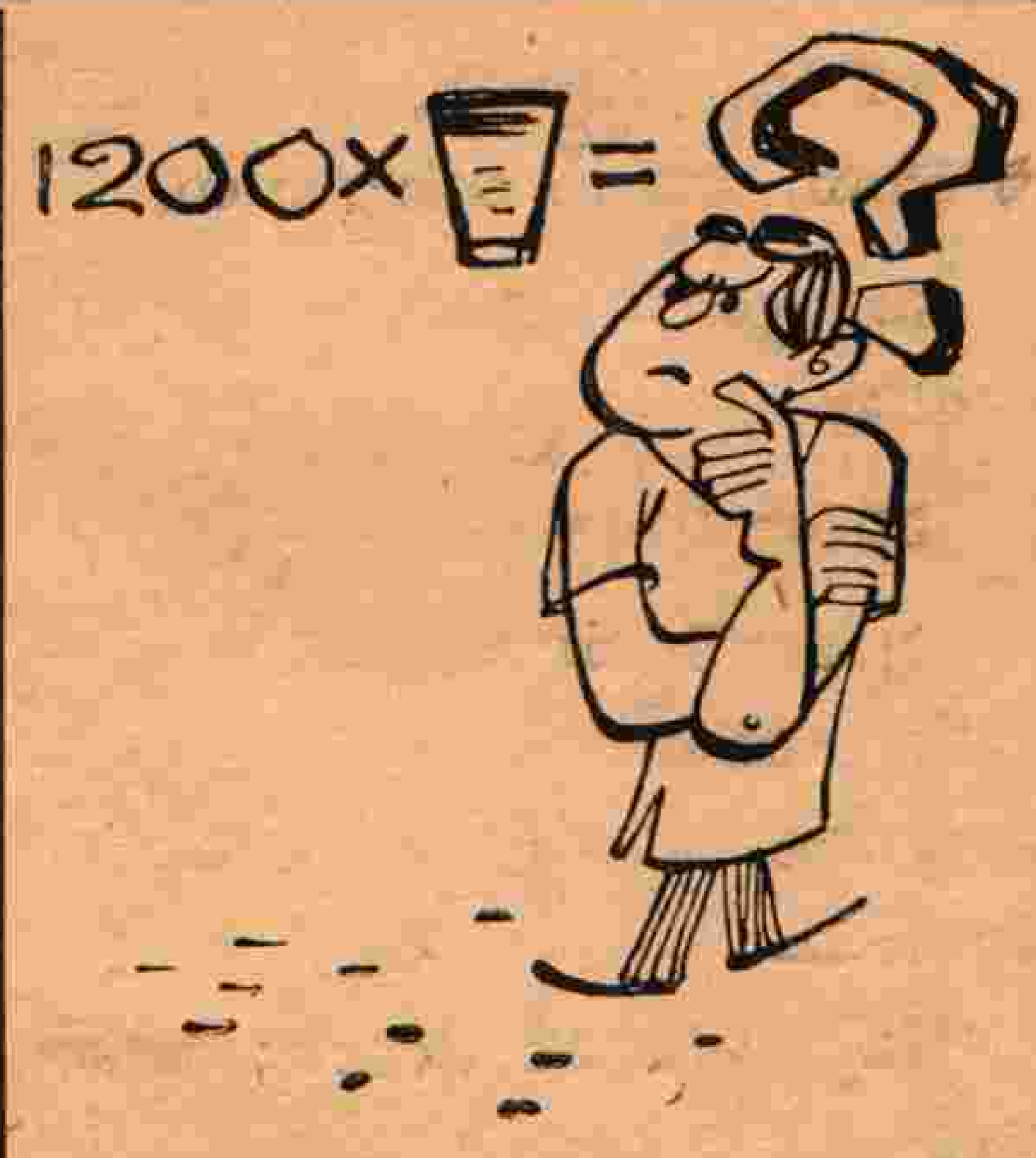

'నూరేళ్ళు బతకాలంటే ఏం చెయ్యాలి?'

'రోజు కొక గ్లాసెడు పాల చొప్పున 1200 నెలలపాటు తాగగలిగితే నూరేళ్ళు నిక్షేపంగా బతకచ్చు.'

ఆడపిల్లలకి కాఠిన్యం యిష్టం కాబోలు. మెత్తగా ఆడదాన్లా నున్నగా వుండే మొగాడు ఆడదానికి నచ్చట్ట.. వెనకొస్తున్నారు.

ఈ అబ్బాయిలు - వీళ్ళు నలుగురల్లా పదహారుగురయ్యేరు. ఎక్కణ్ణించొచ్చారో—!

వీళ్ళంతా మన శిష్యుల్లా వున్నారు. మే యువర్ ట్రైబ్ ఇన్క్రీజ్—వహ్వా!

* * *

అందరూ అందర్నీ మోహారంలో పద్మాతిలంలా ఎదుర్కొన్నారు... దారిలేదు... అంతా గడబిడ.

చీలికలయిపోయింది గుంపు.

ఇద్దరేసి, ముగ్గురేసి, గొలుసులై పోయేరు, విడ్డారు అమ్మాయిలు.

మర్యాద - మనస్సులకి సూచిక లుండవు.

ఎవరూ ఏమీ అనరు—

ఎర్రజాకెట్టమ్మాయి — ఇంత సేపూ గడుసుగానే చూసిందిగాని- పూర్‌సోల్ - ఒక్కత్తయి పోయింది పాపం—

ఇప్పుడు పాపం వేఁవిఁటి; నాన్ సెన్స్!

* * *

పదిహేడుగురు మొగాళ్ళూ ఒక ఆడపిల్లా.

అవునవును; పదిహేడు వేలమంది జనం, ఒక్క ఆడపిల్లా.

ఎర్రజాకెట్టమ్మాయి పేరేమిటో గాని, పాపం అభిమన్యుళ్ళా చిక్కడి పోయింది. అభిమన్యుళ్ళా తప్పించు కోవలిసిందే గాబోలు.

నిశ్శబ్దంగా జరుగుతున్న ఈ అన్యాయానికి సాక్షుల్లేరు ముద్దా యిలు తప్ప.

ఇది వీళ్ళంతా కావాలని చేస్తు న్నారని కొందరికేనా తెలుసునా?

అడిగేవార్లేరా?

ఈ పద్ధతే వేరసలు—

కొద్దిగా తగల్డం.

చురుగ్గా చూడకపోతే వెకిలిగా నవ్వుకోడం.

చురుగ్గా చూస్తే 'సారీ మేడమ్'

'ఏయ్ మిష్టర్' అంటే పలా యనం.

లెంపకాయదాకా వొచ్చిందంటే వాడు మరీ చవకైవుండాలి.

* * *

"అంంంమ్మ్మో!"

భూమో, ఆకాశమో బద్దలై పోయినంత అరుపు అది.

మనం అందరం ఒక్క కాన్పులో పుడితే మన అమ్మ ప్రసవవేదనలో అరిచే అరుపు అది.

మన చెల్లెళ్ళందరికీ ఒక్కసారే మానభంగం సంభవించినప్పుడో, మన చెల్లెళ్ళందరి మాంగళ్యాలూ ఒక్కసారిగా పుటుక్కున తెగిపోయి నప్పుడో, వాళ్ళందరి అరుపులోకి వచ్చే ఒక్క శబ్దం.

ఆ అమ్మాయి—

ఆ ఎర్రజాకెట్టమ్మాయి ఒక్కత్తీ అరిచిన అరుపు—

పదిహేడువేల మందున్న ఎగ్జి బిషన్ జనంలో, ఒక్కరు - ఒక్క రేనా తనని ఈ అత్యాచారం నించి రక్షించే సోదర దైవం లేదే అని నిస్సహాయంగా చేసిన ఆక్రందన—

అలా అరిచి,

కాళ్ళూ చేతులూ అగ్గివుల్లల్లాగ ముడిచేసుకొని మనిషంతా అగ్గిపెట్టె అంత అయిపోయి ముడుచుకు పోయింది. ముడుచుకొని నేలమీద

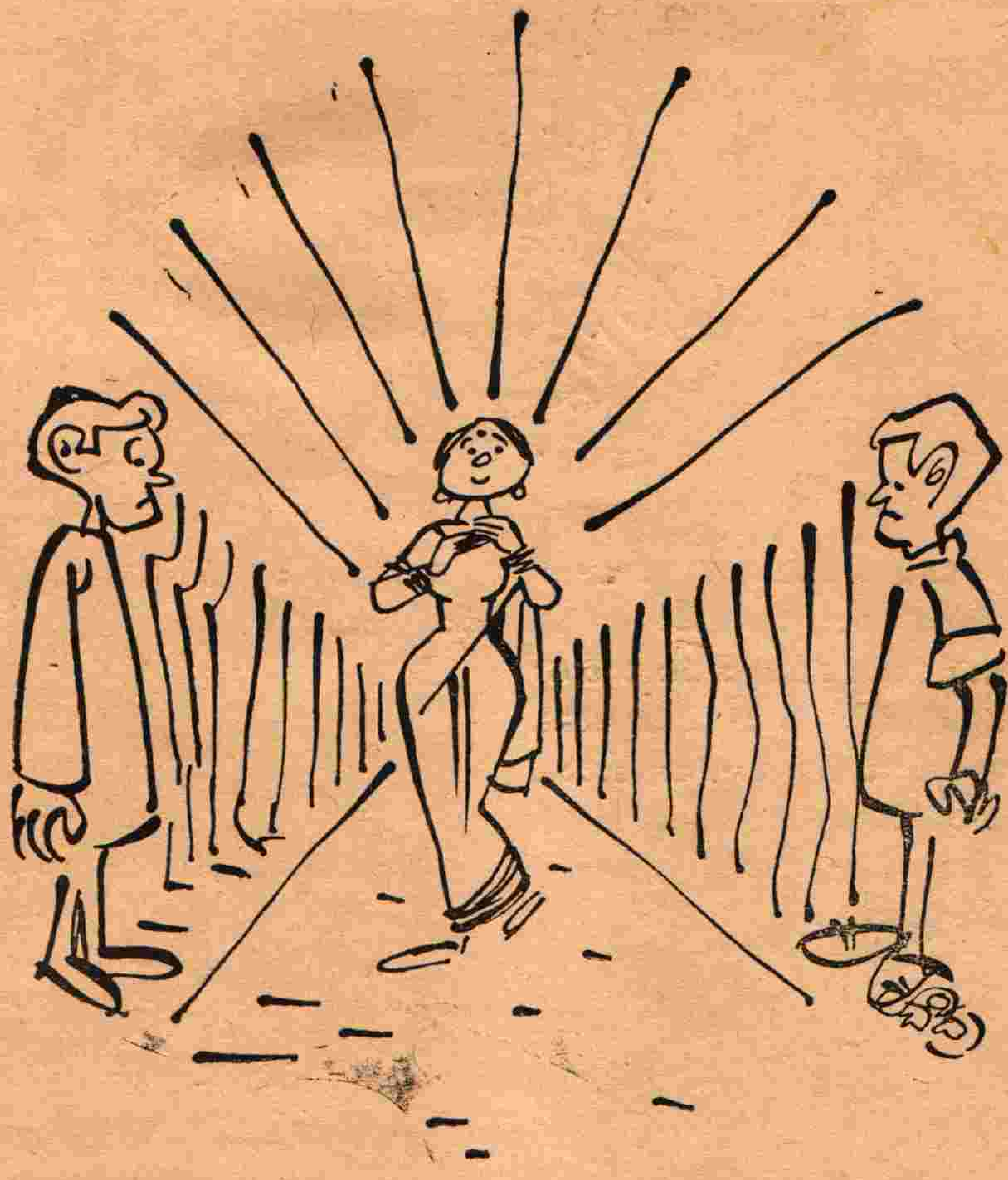

గొంతికిల్లా కూచుండి పోయింది. నేలతల్లీ నువ్వేనా నన్ను కాపాడు— అనుకొని వుంటుంది.

ఆమె చూపులో బెదురు చెప్పడానికి కవులందరూసృష్టించిన లేళ్ళు ఎన్నైనా చాలవు!

♦ ♦ ♦

అప్పుడెప్పుడో వసుదేవుడికి యమునా నది దారి ఇచ్చిందని వ్రాసేరు భాగవతంలో.

ఔనో కాదో గాని—

పదిహేడు మంది మొగాళ్లు ఒక ఆడపిల్లకి దారి ఇవ్వడానికి రెండు పాయలుగా చీలారు.

♦ ♦ ♦

'నిజం. మనకి బుద్ధిలేదని నారాయణ అన్నమాట నిజం.'

—అనుకున్నాడు శంకరం.

□□□